

G. Makra Ildikó

Egyetlen út

G. Makra Ildikó

Egyetlen út

versek

Tartalomjegyzék:

Úgy vagyok.....	7
Egyetlen út.....	8
Hadd legyek.....	9
Most élek.....	10
Életút.....	11
Itt a földön.....	12
A jó irány.....	13
Számonkérés.....	14
A valódi béke.....	15
Panasz – vigasz.....	16
Egyetlen Isten.....	17
Elég.....	18
Holtból élő.....	19
Kit érdekel... ..	20
Elalélt egék.....	21
Pedig... ..	22
Megpihenhetek.....	23
Balzsam.....	24
Maradj velünk.....	25
Múlt és jövő között.....	27

Elragadtatás.....	28
Első és utolsó.....	29
Elsodorva.....	30
Könnyű teher.....	31
Utak futnak.....	32
Városom II.....	33
Őszi emlékek.....	34
Aranyveretű.....	36
Utcazenész.....	37
Hajnaltól estig.....	38
Arcmás.....	40
Égig érsz.....	41
Amit vetettem.....	42
Álomlét.....	44
Kikel a mag.....	45
Nem fogy el soha.....	46
Újra tavasz van!.....	47
Nyári este.....	48
Emlékezem a nyárra.....	49
Ősz ölén.....	50
Győz az ősz.....	51
Tél akkor és most.....	52
Ég szítál.....	53

Elfogy.....	54
Nem kerestem.....	55
Gyöngyház.....	56
Táncolt az ember.....	57
Jöjj velem.....	59
Jelenlétedben.....	60
Ószinte vágy.....	62
Sokáig.....	63
Mindig Tiéd.....	64
Akkor megszűnik.....	65
Légy a szentem.....	66
Tükör nélkül.....	67
Megváltottalak.....	68
Szívemen pecsét.....	69
Áldás Izraelen.....	70
Téged áld.....	71
Ég-szerész.....	72
Érted... (?).	73
Örömré.....	74
Számonkérés.....	75
Megkérdik gyakran.....	76
Vihar.....	77
Jézus az ámen.....	78

Romlandóság.....	80
Ünneplőben.....	81
Életeső.....	82
Hozd el.....	83
Szelíden.....	84
Áldott.....	85
Magamra öltöm.....	86
Eleven.....	87
Szelíd.....	88
Hogyan mondjam el.....	89
Oltár.....	90
Egyidős vagyok.....	91
Várakozás.....	92
Neki élek.....	93

Úgy vagyok...

Úgy veszek, mintha nem is vennék.
Idelenn úgylis szegény vendég
vagyok csak, egy átutazó,
kinek szájában árva a szó...

Hogyha sírok, mintha nem sírnék,
és vigaszra lelek; mert nincs még
egy Úr, aki úgy vigyázna rám,
ahogy bárányt őriz a karám.

Mivel dicsekedhetnék vajon,
hiszen mindenem Tőle kapom.
Épp vigyázok rá, mint jó sáfár,
s amit elkészített, mind rám vár...

Mint aki nincs itt, én úgy vagyok,
ki nem éri meg a holnapot.
Az örök titkot tudom pedig,
az elsőtől utolsó szegig...

2015. április 17.

Egyetlen út

Mint célt nem lelő, bolygó vándorok,
sodródsz tova, ha lelked háborog...
Mégse indulj sohase másfele,
ne hagyj, hogy bármi tanítás szele
eltérítsen, lesújtva a porba.
Soha ne állj be abba a sorba,
amely habkönnyű életet ígér –
a jó fizetség több mint némi bér.
Pislogó mécses vagy, megtört nádszál,
mégis megkapod, amire vágytál;
hisz több az élet, mint étel s ruha.
Tested-lelked ne bocsásd áruba.
Egyetlen út van: vinum et panem –
igazság, élet – örökké – ámen...

2014. június 25.

Hadd legyek...

Hadd legyek olyan észrevétlen, csendes,
mint lenge lepke, ha szárnyával verdes.
Hadd legyek egy lány esésű, hús szövet.
Vedd el régi éneket, a bűnöset...

Hadd legyek az égen fenn egy betű, jel.
És ha hívlak, gyere hamar, ne tűnj el,
mint hóesésben kis árva hópehely.
Legyek bárány, ki réteden jót legel...

Hadd legyek nyílt sebekre zsenge gyógyír,
erős benned, ki minden terhet jól bír.
Hadd legyek, ki láthatatlantól fogan.
Hadd legyek észrevétlen, csendes, olyan,

mint az Ember, aki keresztjét vitte.
Hát hadd legyek olyan egészen... mint te...

2015. december 7.

Most élek...

Létem lomjait hordom halomba,
majd hervadok, mint őszi fa lombja...
A porsátor elbomlik – s kacagva
gondolok a sok földi kacatra...

Jártam a földön sírva-nevetve,
s nem gondoltam sosem a keresztre...
Már tudom, hogy akkor vagyok bátor,
ha széles utam keskeny síkátor.

És megvett valaki drága áron –
Ő a mindenem, kincsem, karátom...
Isten megadja mindazt, ami kell.
Csak az fontos, ami nem bomlik el...

Az élet övék, kik Rá hallgatnak,
Aki eljött... s feltámadt harmadnap...

2014. november 26.

Életút

Sok-sok lélek várta létem, jöttöm...
Aprócska voltam, egészen pöttöm.
Mennyi év eltelt, és mégis... közte
csak egy lélegzet – annyi mindössze...

Mert nem több a lét a leheletnél.
Megszületsz, felnősz, s megtehetnél
sok-sok jót, ha tudnál – önmagadban...
De mint a puszta föld, oly lakatlan

a szív, ha nem tölti be a Szellem...
Alig voltam, s nemsokára mennem
kell árkon-bokron át tovább s tovább,
hogy kijáram az égi iskolát...

2015. március 23.

Itt a földön

Nehéz a lenti lét, elcsigáz.
Mennyire más az a fenti ház,
amely nem avul meg... Nem örök
még a csillag sem... Ha letörök,
megvigasztal az a tágas tér,
ahol vagyok. Nem kell várkastély,
hogy boldog legyek s elégedett.
Elég egy kunyhó s élém vetett
pár szó. Fentről jön a táplálék,
mi életben tart. S ha hátrálnék,
visszahúz egy szelíd kéz puhán.
Őt imádom reggel s délután
és este is, mikor elalszom,
ha paplant terít rám az alkony...

2015. április 20.

A jó irány

Nem kellesz a nagyvilágnak – kihány,
mert nem követsz megszabott trendeket;
pedig amit az felépít, silány,
szilárdan állni rajta nem lehet.

Idegenként kell hát élned benne,
mert nem ide, máshova tartozol,
s ha úgy tesz, mintha nagyon szeretne –
megcsal; s bár mintha élne, haldokol...

És ha csábít: itt vagyok, hát tessék!
Mikor kínál szebbnél szebb dolgokat,
leperreg róla a színes festék,
a máz, és lassan-lassan elrohad...

Nem kellesz a nagyvilágnak – kihány;
és bár rád ragad a földnek pora,
te jól tudod, melyik a jó irány:
az Ige él, s nem múlik el soha...

2014. november 25.

Számonkérés

Számon kérem az időn, gaz tolvajon,
amit mulasztottam; s hogy vajon
miért nem volt belőle sosem elég.
Nemrég volt, hogy fogtam anya kezét...

Tehettem volna sokszor sokkal többet,
de volt, hogy éhes keselyűk köröztek
felettem, s fogva tartott a félelem.
S hogy nem tettem mégse, az én szégyenem...

Bűneimért nem okolhatok senkit –
sem hívőt, sem azt, akiben nincsen hit.
S nem vádolhatók a körülmények sem
mindazért a rosszért, amit vétettem.

Aranyalma segít ezüst tányéron,
hogy át tudjam ugorni az árnyékom.
Hogy az agyagba bele ne süppedjek,
és tárt karokkal várjanak a mennyek...

Elszámoltatni az időt – mindhiába...
Csak, ha kapaszkodom Isten Fiába,
maradhatok épen itt, a felszínen.
Ha Ővele öltöztetem fel szívem...

2015. szeptember 15.

A valódi béke

A repedésen nem segít a máz,
és nem segít semmilyen színhatás,
hiába sárga, zöld vagy kék festék,
ha szívedben nincs ott a békesség.

Hamuszín arcod hiába fested,
s legyen bár arányos, izmos tested
és palotád, hogy csodálva nézzék –
látszat a szívben nem teremt békét.

S hiába locsogás, hangos beszéd,
nem hallod tőle az erdő neszét.
A zenét s a csendet sem hallod,
s nem látod, ahogy Teremtőd alkot.

Ha nem tudod, akkor is árnyék e
lét, s amit a világ ad, álbéke.
Igazi béke egy van, egyetlen:
az Úr adja itt... és a mennyekben...

2015. május 11.

Panasz - vigasz

Nemrég még tavasz volt, s most goromba ős.
A világ nyomorgat, újra romba dől sz...
Kenyered keserves, léted borzasztó,
összezúz, akár szőlőt a borsajtó.

Minden dalod hamis, mind rosszul tercel;
Hogyan számolsz majd el a sok-sok perccel,
amelyben tetteid vádolnak – mind holt...
S hol van olyan szavad, amelyben szív volt.

Van egy hang ott benned, vádol szüntelen,
és vigyorog rajtad ezer szürke szem...
Ezer amper is folyvást mintha rázna;
Szól a vádló: bűnös vagy, mint parázna...

*

Ha hétszer elesik, feláll az igaz.
Ő akkor is szeret, ha nem ordítasz,
meghallja ott fönna a könnyörgésedet,
és csak vár szavadra, szívedért eped.

Feláll az igaz, ha elesik hétszer.
Boldognak lenni és szeretni kényszer
neked; ám eléred minden oldalon:
fogj egy könyvet, mely maga az oltalom.

Ha hétszer elesik, feláll az igaz.
Nincsen felmentésed és nincsen vigasz,
ha mélybe nézel s nem a fenn valókat.
Boldog ember az, aki nem latolgat...

2015. február 13.

Egyetlen Isten

Hogy megszülettem, kezdjük onnan.
Hogy virágból koszorút fontam.
Lent voltam, s messze fenn az orom,
s besározódott a bocskorom...

Hogy felnőttem, folytassuk onnan.
Céltalan voltam, csak bolyongtam,
a sötétség magával rántott,
s elvesztettem minden virágot.

Mint a gyertya, lassan elfogytam.
S mint a szalma, hogyha ellobban,
múlt el minden lelkesedésem.
És nem maradtam meg fehéren...

Azt sem tudtam, miért születtem.
És űr volt minden készülletben.
Éltem csak szigorúan, mélán,
mint tüskével borított vénlány.

Már tudom: az élet abban áll,
hogy kemény a harc, de nem halál
a vége, mely hangtalan oson.
Csak a fény legyen ott arcomon.

Csak tudjam, mi van benn a magban,
hogy ég felettem, föld alattam;
hogy Érte teremtetett minden,
s ki bennem van... egyetlen Isten.

2015. július 23.

Elég

Elég, ha rám vetül az árnyad,
vagy szavad visszhangját elkapom,
máris viruló rétek várnak,
és szállok, mint zengő pentaton.

Neved kimondom, az is elég.
Többé nem forog a szélmalom;
életem egész, nem törmelék,
már nem vagyok, ki fél nagyon.

Mindjárt este van, szól a tücsök.
Már eltűnt minden rossz – nagy halom.
És én csak lábaidnál ülök,
és szavad zengését hallgatom...

2015. május 27.

Holtból élő...

Sokáig voltam kába önjelölt,
amíg az Úr fogott és összetört.
Mert magamtól nem voltam hajlandó
se dolce, se grave, se parlando...
Azt hittem, hogy rajtam van az áldás,
de ott voltam, hol a bűn halált ás...

De mire elnyelt lett volna a verem,
végre eljött hozzám az Emberem.
Lemosta a bűnt, ami rám ragadt,
sziklára állította lábamat.
Adott új ruhát, tisztát, fehérét,
a régi piszkos, rongyos elégett.

Nem kell semmilyen fodor, sem csipke,
ruhámat egyedül Ő díszítse.
Lehetsz okos, erős, lehetsz formás,
csak Ő van, nincs más élető forrás.
Sehol másutt nem olthatod szomjad.
Így tudod meg, mit jelent a szombat...

2015. szeptember 18.

Kit érdekel...

Kit érdekel, ha énekel
szívem, mint gömbbe zárt rigó?
Takarhat egy vagy két lepel,
lehet hetedhét dáridó...
Kit érdekel, ha énekel,
mint gömbbe zárt rigó, szívem?
Kit érdekel, ha süllyedek,
mint bánat terhe a vízen?
Idő kívág majd engemet,
s ahogy beföldel, eltemet,
virág se nő a síromon,
de az nekem nem otthonom;
testem takarja csak lepel –
a szellem él és ünnepel...

2014. július 3.

Elalélt egek

Ott a hamu – terekre hullva,
és sok némán kiáltó hulla
fekszik tocsogó vérben és szennyben.
Halhattak volna tán sokkal szebben...

Nem kell nekik többé takaró,
sírjukat nem jelzi még karó
sem; testtel teltek utcák, terek,
öreg, fiatal, asszony, gyerek...

Elégtek és hullott a hamu
az égből; ott égett halk szavú,
hangos, okos, buta meg lusta.
Nem tudták, egyikük sem tudta,

hogyan lesz; egek elalélva...
Eltűnt, elveszett az a létra...

2014. április 16.

Pedig...

Elmegyek, ha vár a nyugodt halom,
s ha jön, hogy elvigyen, csak úgy hagyom...
És átölel majd két szép, hosszú kar –
sosem volt szívtelen, sosem fukar...
Csupán egy talpalatnyi föld marad
utánam s fagyos pára; földdarab
hull a mélybe tompa koppanással;
hangtalan bolyong a szellő, s gyászdal
hangja osztja szét a síri csendet;
vég – hiszik sokan, pedig a kezdet
ez: a véget nem érő végtelen
dimenzióban kezdem életem...

2013. május 6.

Megpihenhetek...

Ha fáj, mi körbevesz, a borzalom,
a kínomat elébe hozhatom;
s ha jönnek fárasztó napok, hetek,
a lábainál megpihenhetek.

Asztalánál a morzsalék elég
nekem, s ha érinthetem köpenyét;
s hogyha a por naponta rám ragad,
Ő jön felém s megmossa lábamat.

Benne van a csendben és a szóban,
és te rá figyelsz, ha bölcs vagy s józan,
mert ember igazsága hordalék...
És annyi minden van, mit mondanék...

Ő a szikla, erősség, oltalom,
fásultságomat elébe hozhatom;
mert jönnek fárasztó napok, hetek,
de lábainál megpihenhetek...

2013. november 14.

Balzsam

Ablakon nem láthatsz át, homályos,
és szemed előtt a sűrű fátyol,
akár a hályog. Néma a város,
s te itt vagy, pedig messzire vágyol...

Zúzott magányod közönyt kovácsol.
Bár tudod, hogy minden meg van írva –
egy vonat füttyül valahol távol –
lelkeden libabőr; csak lágymirha

orvosolja sebed élők földjén –
vonatfütty elhal, zene szól halkán –
béke közelít, tisztít a tömjén,
és szelíden betakar a balzsam...

2013. október 22.

Maradj velünk...

Valami talán végleg elveszett.
A hit, hogy élni másképp is lehet.

Maradj velünk Uram,
mert esteledik.
Ülj le közénk itt,
ahol lassan elfogy
az igaz szó,
s kovászos bűnt dagasztó
embertömeg
a végzete felé rohan.
Sokan vannak,
nagyon sokan,
és egyre többen.
Tombol a bűn köröttem,
akármerre nézek.
Az ember magát
kiáltotta ki istenének.
Valami elveszett talán végleg.

De Uram, Te azért jöttél,
hogy visszaadd, ami elveszett.
Hadd fogjuk hát meg kezed,
mert valóban elvész
valami végleg,
s utunk végén
könnyűnek mutat a mérleg.
Maradj, mert esteledik.
Tedd ránk szeg ütötte kezeid.
Erősítsd hitünket,
amikor a világ büntet,

ha virág helyett
csalánnal köszöntenek,
ha minden kietlen, tar,
és építeni senki nem akar,
ha nincs felettünk szivárvány
és tombol a vihar,
és nem látunk kiutat semerre.
Tudjuk akkor is, hogy megvan
velünk Atyánk terve.

Maradj hát, és ülj közénk ide.
A maroknyi népnek
hadd maradjon hite.
S ha majd emberek
álnokul ítélnék,
mi akkor is tudjuk:
még nem vészett el
semmi sem végleg.

2010. április 9.

Múlt és jövő között...

Érzem a hárs bódító illatát,
s ahogy a múlt a jövőbe illan át
puhán, észrevétlen,
amint a nap pihen
egy madárfészken,
és máris suhan tovább.
Érzem a hárs bódító illatát.
Ott a hely, ahol
egykor egy villa állt.
A benne élő emberek is
elporladtak régen.
És elönt újra az illatár.
Ezt éreztem valaha.
Mintha már...
Látszik még a múlt sziluettje:
halvány, ódon, romos, szüette.

És érzem újra a hárs bódító illatát,
és látom, a múlt a jövőbe illan át
észrevétlenül, puhán,
ahogyan eltűnik a tócsa
tikasztó délután.

Közben pedig itt van velem
a pillanat, a most, a jelen...

2011. július 2.

Elragadtatás

És eljön majd a pirkadat,
És búvkörébe hív a nap,
S ahogy a fény alázuhog,
Úgy jönnek a kérubok.
S a hatalmas fényözön
Végig csorog bőrömön,
S áthat majd a szent öröm.
Kezem égre emelem,
Nincs többé veszedelem.
Könnyem vibrál, mint topáz,
Minden cseppje kis fohász.
És felszáradnak könnyeim,
S az ég nyíló ösvényein,
Hol nem lesz semmi gát talán,
Majd fogad engem Ábrahám,
S a mennyek csillogó kövén
angyalok gyűlnek körém.
Egek szivárvány útjain
Szikrázó jáspis, turmalin,
Ametiszt, opál, achát.
És szívem hála járja át.
Eltűnik hát minden bánat,
Sok-sok szégyen és gyalázat.
S ott lehetek végre Nálad!

2011. január 16.

Első és utolsó

Szél boncolta fakó kövek
valaha volt kicsiny gyermek
a kenyér már megtöretett
az angyalok irigyelnek
vérehulló vörös ékkő
fecskéfű és kékes katáng
felfelé vezet a lépcső
lent világlik izzón a láng
szél boncolta fakó kövek
ő volt, aki ide jövet
felnyalábolta az eget
vérehulló vörös ékkő
a legelső és legvégső

2011. augusztus 21.

Elsodorva

Nem hagy el, s tékozolva folyton ad,
kincsháza jóval teli bőven,
és megadja, bármit kérsz – időben.
Manapság hinni Benne nem divat.

Hisz bölcs mindenki, s mindent jobban tud.
Ámde Neki mindenre van gondja,
széltől óv, mint vásárost a ponyva.
De életeden ott van hatvan lyuk...

Beszórod gyöngyeid a moslékba.
Házad építésére nincs téglá.
És ülsz csak tétován a rakparton,

csodálkozol a víznek sodrásán,
de nem tudod, hogy él a holt Ádám...
Elótted sör meg cigi – hat karton...

2014. május 21.

Könnyű teher

A terhed könnyű, az igád édes –
adj erőt, hitet, ha lehetséges...
Nálad nincsen semmi lehetetlen.
Mindent megbocsátasz, amit tettem.
Terhem, bűnöm annyi, hogyha hét ló
húzza, sem bírja, de Veled méltó
vagyok Hozzád; és ha gondom kerget,
leemeled vállamról a terhet.

S ha Benned vagyok Belőled részes,
az én terhem is könnyű és édes...

2014. július 9.

Utak futnak...

Utak futnak a messzi távolba;
most épp itt vagy, de lehetsz máshol, ha
messzire elsodor az életár,
aztán már sehol, ha időd lejár...

Bár nem volt mindig helyén a kotta,
s az élet a terhet rád rakodta,
de akad mégis egy hely, egy menedék,
ahol minden nyugodt és mesés...

Utak futnak a messzi távolba;
ne rettegj, ha bárki is vádolna,
kérd, és Isten megbocsátja bűnöd,
s nem leszel többé mosdatlan, gyűřött...

Életed nem lesz hiábavaló;
a szeretet mint áldott vasaló,
kisimít, simogat, üdévé tesz.
Akkor menj utadra, de ne vétkezz.

S a sok út után egyetlen marad:
trónja körül szivárvány lesz, smaragd...
S ha nem talál könnyűnek a mérleg,
az út végén angyalok kísérek...

2014. április 3.

Városom II.

Kora őszi város – szín-kavalkád...
Ott virít a rőt, s látom a barnát,
amint tarkára festi a tájat.
A mélyben régen üres a vájat...

Álmosan nyújtózkodnak a halmok;
a bányá mint egykor nagy akarnok,
száját halálra hiába tátja,
elárvult mára már minden tárna;

nyugszik a mélyben a feketeszen...
Emlékszem, a város leg-peremén
ahogy itt-ott libbentek függönyök,
s párkányokon nyugodott sok könyök...

Milyen is volt régen az otthonom?
Összepöttyözött a szálló korom...
Még simogat a selymes fuvallat –
a kép békét áraszt és nyugalmat...

Festő ecsetére méltó vázlat,
szemnek ékes ez a madártávlat;
boldogan nézem, mégis sírva,
mert lassan elnyel a perspektíva...

2014. január 9.

Őszi emlékek

Messzeségbe mély barázdát karcol
az óra. Sok elfeledett arc hol
van? Már itt a halovány őszidő,
langyos árnyat, Balokányt őriző.

Szerelmesek elfedett lábnyomán
lépdelek. Megejt a régi profán
helyek csapdába ejtő, ihletett
bája. Számban érzem az ízeket.

Naponta jártam a Sétatérre.
Talán az összes tanár nevére
nem emlékszem, hisz nem maradtam ott,
csupán egy évet. A hely elhagyott...

Papnövelde utca ázott kövén
jártam, hol galambok gyűltek körém,
sétáltam a Tetye szűk, meredek
utcáin. Még most is el-elmegyek

a holt helyszínekre, hogy idézzem
kalandjaim idült és idétlen
perceit. Hogy megmártózzak benne,
mintha... most is mintha-mintha lenne...

Hogy ülök a 48-as téren
egy rozoga padon, s egyre mérem
az időt, jöttödöt várva. Hátha
felbukkansz. De a hajnali pára

elillant rég. Elég egy pillanat.
És azóta már hányszor hívtalak...
A kora ősz felváltotta mára
a késő... s dalt csókol homlokára...

2011. szeptember 19.

Aranyveretű

Lábam tegnap már az őszt taposta.
Ő hozza levelem, nem a posta...
Megkapó minden apró mozzanat.
Itt csillogó opál, amott a matt.

Mélyül az évszak, nagy titokban ás;
csendesül mind a szívdobbanás...
Lassul a kör, szelídebben forog,
mollt dúdolnak a lágy szaxofonok.

A lombsusogás akár egy sanzon,
fülembé zenél, amíg a parton
ülök; nézem a tó csipkehadát.
A szívemen az ősz úgy halad át,

mint ezer tarka kép és zenemű:
pasztell, mollban szól – s aranyveretű ...

2015. október 1.

Utcazenész

Csak állsz, mint engedelmes kis cseléd,
amint egy dallamot sodor feléd
a szél; zenél a város főterén,
és mondandója sziklakő-kemény,

s elindul elmédben a gondolat,
amit a dal oly bőszen bontogat,
aztán elhalkul benned, csonka lesz;
tán énekelhetné ezt Joan Baez...

Vállalkozása szinte nonprofit,
de így is elvárásol sok profit...
A fiú egy virtuóz, egy klasszis,
megirigyelhetné őt még Bach is...

Akárha őt hallanád: Bob Dylan-t...
Sötétedik, és már nincs senki lent.
Oly jó, hogy szürke, kopott flaszteren
nem csak szemétre való gaz terem...

2014. május 8.

Hajnaltól estig

Hajnal van megint – az ég virít lilán,
itt-ott tán vörös, és kéklík a cián.
Falnak támaszkodva egy kábult alak –
míg a házban lakók csendben nyugszanak.

Éled álmából a szorgos hangyaboly,
víg madárhad ébred, s hangosan dalol;
a túlnyomó többség álmát alussza;
seprűk zajától sistereg az utca...

A tűzoltó álmában tüzet oltott,
a pék sütött éjjel, s nyitja a boltot;
hangos kattanas – kúszik fel a redőny,
miközben motor hangja szól berregőn.

A közelben javítják épp az utat,
s a lakókban csak úgy forr az indulat,
mert nem pihenhetnek egész délelőtt,
zene helyett hallgatják a réselőt...

A déli napfényben olvad az aszfalt.
Nagy a forróság, sohasem tapasztalt...
Megtelik a strand, tópart és minden stég;
enyhülést vár ember és a mindenség...

Fekszenek sorban a testek a parton;
sokan szeretnék: ez örökké tartson.
Majd csendesül az utca, s bezár a bolt.
Az idő egy napot megint elrabol...

A beton még ontja a hőt, mint katlan;
gyulladnak a fények a kirakatban,
kigyúl az ég, és a sok utcalámpa;
aztán csendtakaró hull a világra.

Soknak fáj a lába, sajog teste még,
de enyhülést ad ágy és az estebéd.
Dolgában jár nappal mind: sűrög-forog –
aztán másnap újra indul a robot...

2014. július 30.

Arcmás

A szeme mandulára metszett,
rajta szemüveg, fülén headset;
és benne nem egy barokk kvartett,
valami más szól – ami kárt tett
már a szívében és a lelkében.
Arca alabástrom, haja ében...
Tán ő a híres Hófehérke...
(Fogalma sincs, hogy vére érte
folyt és sokakért kiontatott;
hiszik sokan, hogy most is halott...
Feláldozta értünk Önmagát.)
A lányon piros sapka s kabát...

2014. április 22.

Égig érsz...

Ajándék a kegyelem, nem kölcsön,
amit meg kell adnod, mert visszajár –
hogy a szellem vezessen, ne ösztön.
Több ezer éve meg van írva már:
kősziklára épüljön az a ház,
ne dőljön össze, sokáig tartson,
ha fáj, ha bárki megaláz...
Legyen hited a vízben, a parton,
ne félj soha és ne állj riadtan,
légy erős és bátor, mint egy vitéz,
légy akár fagyban, akár viharban.
S ha kinyújtod kezed, az égig érsz...

2014. június 16.

Amit vetettem...

Amíg gyermek voltam, öntudatlan,
anyám karja védett – puha paplan.
Még nem tudtam, hogy bűnben fogantam,
hiszen ártatlan voltam, fogatlan,

és húsba akarattal nem martam.
Később figyeltem, ültem egy padban.
Betűk, számok érdekeltek s kották.
S a bűnök a terhet rám rakodták,

ahogyan lazult a köldökszinór...
Hogy legyek jó – nem érdekelt, ki szól;
Nyíltak a vágyak és szelíd lankák,
és messze került az ártatlanság...

De rájöttem, bűnös vagyok duplán –
úgy tört rám, mint magas tengerhullám,
a tarajok lényem betemették,
s lejött rólam a világi festék...

Bár a vétkem ma már nem öldököl,
mert van menedék: egy csendes öböl,
hol magamnak tudom a kegyelmet,
s hol nem múlnak hiába a percek,

de mikor az ősi kígyó kerget,
és nem bírom hordozni a terhet,
s minden bűnöm, minden piszkos rongyom
vádol, olyankor térdre kell rognom...

Néha most is, mint hullámzó tenger,
felbukkan itt-ott a régi ember...
S tudom: rövid a táv vagy maraton,
mindazt, amit vetettem, aratom...

2015. január 5.

Álomlét

Teríti rám a köpenyét az éj,
és elcsitul most minden indulat;
sok csillag indul – mélységet kutat,
a hold meg sárga, csillogó karéj...

Magamra húzom ólompaplanom;
az álomtákolmányom roskatag,
fejemben lándzsa, elmém rongydarab...
Majd felkelek egy szennyes hajnalon.

Megőrzi álmomat tán a laptop,
s benne lesznek örült, nagy kalandok,
világraszóló ötlet s mánia...

Segítenek majd dalok meg élcek,
hogy nappalom vidám legyen, délceg.
Leginkább Ő segít: az ács Fia...

2014. május 7.

Kikel a mag

Ha magasra csap a zúgó tajték,
nem sikerülhet, bármit akarnék,
s ha üres vagyok, kietlen puszta...
Uram Teremtőm kezdettől tudta,
hogy lelkemen majd mennyi bűn szárad,
és előre megadta az árat...
Vele egész vagyok és nem beteg,
szellemem új, nem árthat fergeteg,
vad hullám, sem semmilyen szélvihar:
szilárd a sziklám, s erős égi kar
támogat, ha elesni készülök.
Elégett a múlt, mára már üszök.
Előbb jövök, ha ezt tudtam volna,
előbb leszek a hűséges szolga,
ki teljesíti az akaratát.
Jutalmam azért így is sok karát,
és nem a földön gyűjtöm a kincsem.
Vágyom, hogy az Atya rám tekintsen
és lássa meg bennem Krisztus arcát,
hogy a vétek mint vérvörös skarlát
tűnjön el s változzak hófehérre,
hogy emlékeztessen Jézus vére:
az életben a legnagyobb siker,
ha jó talajba hull a mag s kikel.

2013. május 26.

Nem fogy el soha

Az idő elillan tova,
A követ befedi a moha,
Az utat a feledés pora,
Eltűnik minden jelző,
Eltűnik minden metafora,
Porrá válik a bölcs,
És porrá válik az ostoba,
Tovaszáll évek hosszú sora.

De megmarad az utolsó vacsora
Kenyere és bora.

Mert a szeretet
Nem fogy el soha.

2008. február 29.

Újra tavasz van!

Érkezik már a jó szagú hajnal –
madár köszönti hajnali dallal –
bolyhos lábain puhán lépeget,
rőt-re festi a mélyen kék eget,

s bíborra kél a lágy hajú reggel;
lepke viháncol virágsereggel,
szíromkehelyből harmatot iszok;
napba mártóznak pompás nárciszok;

Cinkemenyasszony halkán bólogat,
párja amint szórja a bókokat –
együtt építik aztán a fészket,
mostanra már olyan bő a készlet...

Kopogtat újra a víg fakopáncs,
éled az erdő, hajlik a tánc...
Lomha fák lombja álmosan susog;
zöldbe borulnak öreg bukszusok.

Szellő az ágat napba takarta,
lásd, nemsokára pattan a barka.
Ver ma a szív is ritmusosabban,
ébred a lélek, újra tavasz van!

2014. március 15.

Nyári este

Még fényyalábbal játszik a tócsa,
és ég hátán szivárvány tündököl,
vörös fény kúszik bele a tóba,
s a táj éji ruháját ölti föl.

A lebukó nap fénye oly bágyadt,
sugara megkopott és halovány.
Eltűnnek lassan-lassan az ágak,
fakaton alszik vén falován.

Színek merülnek el a sötétben,
átveszi az uralmat a szürke.
Sok apró teremtmény mégsem tétlen,
csak a föld ül lomhán szétterülve.

Fáradt teste itt is, ott is sajog,
a nap forróságot ontott reá.
Még elhagyják bolyhos kis sóhajok,
aztán álomba merül nagy soká.

Megújítja a hirtelen zápor
hegyen-völgyön és gazdag réteken.
Másnap újra vidáman ficáncol,
hisz kipihente magát fényesen.

Aztán kezdődik előlről minden:
nap, forróság, eső és zivatar;
és az éjszaka - mint bút az Isten -
tüllfátylával gyengéden betakar.

2011. június 10.

Emlékezem a nyárra

Még harmatot kap a fűszőnyeg,
s gyíkocskák csendben napfűrdőznek,
még fénytűllben táncol a fodor,
ám lassan már minden haldokol...

Elmúlást hirdet erdő, mező,
nyarat, szerelmet megkönnyező...
Az ősz tarka kabátot vesz fel,
s ezer színt fest tollal, ecsettel.

S ha tollából kifogy a tinta,
kopár lesz és elhagyott, mint a
föld, ha nincs benne mag, s nem terem.
Ősszel én mindig emlékezem...

Ha másra nem, a forró nyárra,
mely itt hagyott, és olyan árva
lettem. És csak hallgatom a dalt,
mely nyáron szoprán, s ilyenkor alt...

Búg csendesen, mint a bariton.
Az emlékeket takarítom,
ne lepje köd, se felhő, se por,
pedig egyszer nem lesznek sehol...

S bár most még harmatos a szőnyeg,
és a sarkokban pókok szőnek,
még élni látszik fű, fa, bokor,
ám lassan már minden haldokol...

2015. szeptember 8.

Ősz ölén

Sárgul egyre a vén platán,
a táj mint hűvös porcelán,
csak néhány levél ring a fán.

Rezdül a harmat ősz ölén,
a pára selymet sző körém,
ringat az álom ősz ölén,
dér-fehér gyöngyöt hint körém,

hullik rám, mint égi manna.
Szunnyad nyár, virág, vadalma,
eljött most a csönd hatalma.

2010. november 17.

Győz az ősz...

A napfény egyre tompább körökben
omlik a földre; bizony elszökken
a nyár, és minden reménye kókadt...
A park, hol utad naponta róttad,

sárgába öltözik meg vörösbe,
az ősz fogad most minket örökbe...
A nyár imént még kezünket fogta,
de az elmúlás, hatalmas rosta,

megpróbál szigorúan, keményen,
hogyan tudunk-e élni gyenge fényben...
Most álmos a mező és minden kert,
a nyár ellen immár az ősz nyer pert...

2014. szeptember 5.

Tél akkor és most...

Hull a hó a földre, mint puha vatta,
meleg dunyháját ajándékba kapta.

A pelyheket szikár hideg csipkézte,
s lebbenő fuvallat formázta készre.

Eltűnt a sárga szín, vörös s a barna,
a fagy s a hó izzó fehérre marta...

Alant a fű, fa, s ott fenn a házcserep
egyszínű lett, mert mind-mind ruhát cserélt.

Itt benn a tűz lobog, forró a samott,
kályhának dőlve zsibong az ér; s amott

az ablaküveg jégvirágot ápol.
Nehezen mozdulok ki a szobából...

Más volt rég: kacagással telt meg a szám,
míg a havon nesztelen szaladt a szán.

A szánkó kötelét markolta apám;
életem fonalát is fogta talán...

Ha még egyszer húzhatna erős keze,
szántanánk a havat úgy, mint az eke...

De hiába nézek s állok sírva itt,
elment és magával vitte titkait...

És hull a hó ma is, mint égi manna;
a szán meg az idő... bárcsak maradna...

2015. február 10.

Ég szitál

Ég szitál, porhót hegytetőre hint.
Reszketnek bokrok, ágak – pőre mind.
S hogy napról napra hízik a jégcsap,
szél bűg neki dalt – a huncut csélcsap...

A másnap hajnal kontraszt fényre kel.
Réten, városon súlyos jégteher.
Eget és földet szikrafénybe sző
sok kis napfonál, szívet éltető.

Benn a szobában sercen a gyufa,
lángra gyúl az arc, és hallgatjuk a
rózsepattogást és a szélsikolyt,
s a hangokat, miket az ég csiholt:

hogymilyen szép, mindenütt hirdessék,
az egyetlen szóval lett mindenség...

2015. október 16.

Elfogy...

Elszaladt a nyár, eljött az őszöm,
pillangókkal többé nem kergetőzöm.
Szellemem béna testemmel dacol,
de mit tehetnék, ha hamu, ha por

vagyok. De mondom: mégsem az vitéz,
ki szemre szép, mert sosem annyit érsz,
mint a látszat. S mert napsugárba fon,
szeret az Úr, feletted nincs plafon,

hanem az ég a sok-sok angyallal;
és nézik űk, az élet hogy nyargal
át az éveken. És téged várnak.
Annyi van mögötted, mégis pár nap...

S mikor elfogy tavasz, nyár, őszidő,
akkor magához von az Őriző...

2015. január 30.

Nem kerestem

Kerestem, mert nem tudtam, hol van.
Kerestem Őt dűrban és mollban,
harmóniában s fenn az égen,
és egyszer megtalálom, reméltem....

Végül úgy jött el, hogy nem kerestem.
És amíg nem látom Őt e testben,
látni fogom a feltámadottban.
S akkor biztosan tudom, hogy ott van...

2015. május 20.

Gyöngyház

Körülzártál engem elől meg hátul,
a szeretetajtó csendben kitárul...
Nem alszom többé, ébren vagyok, ébren.
Takargattál engem anyám méhében.

És ha a hajnal szárnyaira kelnék,
a te kezed fogna; és selyemkelmét
borítanál rám, hogy ne fájjon a fagy.
S ha félnék, te bízgatnál: gyorsan, haladj...

Ismered a szót, mielőtt kimondom,
és eligazodsz a balga bolondon...
Minden gondolatom messziről érted,
és tudod azt is, ha szívem kövér lett...

Megkülönböztetted csodálatosan,
ezért irigyelnek ám olyan sokan...
És mindaz, mit gyöngye lelkemnek föltársz,
az gyöngyöket síró, szépséges gyöngyház.

2015. augusztus 6.

(a 139. zsoltár alapján)

Táncolt az ember...

Táncolt az ember borotvaélen,
s mi lett a vége: elveszett Éden.
Nem termett többé gyümölcs a fáin;
odalett minden... és gyilkolt Káin.

És ahogy megrekedt a bűn alatt,
a hit köldökszinórja elszakadt.
Nincs mit kezdeni tudással, kóddal,
nem segít se szesz, se altatódal.

És nem segít semmilyen attitűd –
lehet kevély, szerény vagy netán prűd,
s tehet bármilyen hatalmas dolgot,
egymagában sosem lehet boldog...

Kiűzöttünk keletre Édentől,
és most vérzünk százezernyi sebből...
Részünk a sziszüphoszi szenvedés,
és bármit teszünk, az mind-mind kevés.

Embernek itt már nincs mit tennie,
s valóban elvész, ha nincsen hite –
de nem abban, aki folyton kárt tesz,
hazug, csaló, tolvaj, álnok vátesz...

Megváltást nem adhat emberi tett.
És mindaz, aki még nem merített
az egyetlen igazi forrásból,
nem segít rajta semmi, sem ráspoly,

sem bármi más szabadító szerszám.
Isten kérdi: miért nem figyelsz rám?
De az ember bódultan kóvályog.
Isten mondja: türelmesen várok,

kincsem tárháza csordultig tele;
aki hozzám jön, nincs több hitele,
eltöröltem minden adósságát...
Aki hisz vakon, higgye, hogy már lát...

Messze táncolt Édentől az ember,
de mindaddig, amíg a szív nem ver,
lehet még újra miénk az Éden –
és sok múlik minden szívverésen...

2013. április 17- 2014. március 11.

Jöjj velem...

Keressük és megtudjuk, hol van;
talán a könnyben, talán mosolyban,
talán ott, hol minden nap ünnep,
az asztalnál angyalok ülnek;
ahol hit, remény még el nem sorvad,
hol nem kelt félelmet a holnap,
ahol szól még Mozart és Wagner,
s az utcákon az ember jár-ke-
derűsen, és nem lesi téboly,
ahol van még jószág, ha mégoly
kevés, hol tiszta az értelem,
s rosszat tenni bárki képtelen,
ahol a fényező ködtelen -
menjünk oda; jöjj hát, jöjj velem...

2012. december 20.

Jelenlétedben

Mint mézillatú permet,
tölt be jelenléted.
Lángod éget, de
nem fáj mégsem.
Velem vagy zajban,
csöndben, örömben,
szenvedésben.

Betakarsz, mint
hótiszta lepel.
Kétségeimre felel
szelíd hangod.
Te tartasz mozgásban,
mint lágy szellő
a szélharangot.
Frissítesz, akár
a hűs patak, és vized
oltja szomjamat.

Békéd betölt egészen.
Mint mézillatú permet
a termet, ahol várnak
nyitott szívvel,
imádásra készen.

Te vagy a fekete éjben
a fénynyaláb.
Te vagy a rózsza, jácint

és szarkaláb illata.
Te tükröződsz a víg ara
szemében, Te vagy benne
a szelídség, szemérem,
és Általad mondja:
milyen szép az
én Vőlegényem!

2009. június 7.

Őszinte vágy

Nem érdekelnek földi dolgok,
türelmetlenül nem toporgok,
ha menni kellene időre...
Nem foglalkoztat semmi dőre,
haszontalanság, konok játék.
S ha rám vetül homály vagy árnyék,
mindig akad mellette fénycsepp,
hogy ne uraljanak lidércek...
Földi dolgok nem érdekelnek,
csak titka annak a lepelnek,
mely mögött a teljesség ragyog...
Ahol talán nem vendég vagyok...

Egyetlen vágyam, egy őszinte:
hogy lássak egyszer színről-színre...

2014. február 19.

Sokáig...

Sokáig bűnös voltam, hitetlen,
a jóért gonoszsággal fizettem.
De rossz fa jó gyümölcsöt nem terem,
vártam hát, hogy legyen egy emberem,

aki elvisz a gyógyító tóba.
S eljött, Ki szeretett régtől fogva,
Ki ismerte minden mozdulatom.
Őt kívánta bennem minden atom.

Bűnös voltam, de tisztára mosott.
(Kik Őt várják, valóban boldogok.)
Önmagam elől Magába rejtett –
melyben elhívott, áldom a percet.

2010. december 11.

Mindig Tiéd...

Az ember ébren, s hogyha szendereg,
mindig Tiéd; Igéid kellenek,
ha áll, ha jár, ha szól, vagy ha hallgat,
ha szegény, vagy birtokol hatalmat,
mint friss nedű a szomjas vándornak,
s bűnösnek, kit vétkei vádolnak.

Az ember ébren, s hogyha szendereg,
szüksége van Rád. Hogyha szenvedek,
balzsamoddal lágyan betakarsz.
Tiéd a kéz, a láb, a száj, az arc.
Alkotásod a csillag, a föld s ég,
érleled a Mindenség gyümölcsét.

Az ember ébren, s hogyha szendereg,
mindig Tiéd; ha szólnak fegyverek,
vagy béke van, mindig zaklatott,
amíg a békességed nem adod,
mely minden értelmet felülhalad,
mert benne ajándékozod Magad.

Az ember ébren, s hogyha szendereg,
csakis Tiéd; mibennünk a szent erek
is hatalmad, dicsőséged zengik,
hiszen Nélküled nem vagyunk senkik.
Életünkre kellene Igéid,
hogy a porból feljussunk az égig.

2014. május 13.

Akkor megszűnik...

Akkor megszűnik minden teher,
ha rám a halál fagyot lehel –
de ezzel nincs semminek vége,
csak éppen megtalál a béke.

Akkor ezt a földet elhagyom,
testemet borítja sírhalom –
észrevétlen leszek, pille lény;
és majd eltűnik a hit, remény...

Messze elillan a lehelet,
s nem marad más... csak a szeretet...

2014. február 20.

Légy a szentem...

Szenvedve világra sírlak,
óvlak, ne légy árva csillag.
Gyöngyeidet egybefűzik,
égre írják szent betűit.

Akarom, hogy légy a szentem,
élj szabadon, egyre szebben.
Légy üde – ne poros akta –
ki a szívét odaadta

aki szereti őt, annak.
Légy világra néző ablak.
Életedet sose sírjad.
Veled leszek, ha megvirrad.

2015. március 3.

Tükör nélkül

Egyre nő a súlya, nézd a terhem.
Te adod rám, benne van a tervben,
melyet időknél előtte írtál.
Kezem-lábam hiába kalimpál...

Javamra válik a rossz és a jó is,
hisz tudod, hogy mi a legjobb dózis.
Talán vár sok jószág, ölelés még,
mielőtt nyakamra ül a vénség.

És mint még soha, olyan szép leszek,
és megfoghatom végre két kezed...
Nem baj, hogy nincs már gazdag hajfonat.
Majd arcod ragyogja be arcomat...

2015. június 2.

Megváltottalak

Hívatlan jöttél,
rejtett csapásokon,
ahol még a szellő is
csak lágyan oson.

Jöttél, amikor már
nem volt remény,
és éltem az életem kuszán
és egyre kuszábban.
(Ma már itt vagy
életem fókuszában.)

Jöttél hívatlan,
s én először csak
álltam riadtan,
aztán megértettem,
hogy értem haltál
kínhalált a kereszten.

Hívatlan jöttél,
amikor a sóhajok
dübörgéssé
váltak bennem,
és számig ért a salak.
És szóltál:
ne félj, mert
megváltottalak!

2009. szeptember 27.

Szívemen pecsét

Mindenem, mi van, csak úgy kaptam...
Hogyan fejezzem ki szavakban?
Adtál valamit, itt van belül –
ajándékot, érdemtelenül.
Órzöm a kincsem arany tálcán;
ledőlt már bennem minden bálvány...
A világba nem kapaszkodom,
mert nincs fény, és ellep a korom;
s mert, ha onnan bármit is kérnék,
halálba visz; bánt a sötétség,
így hát világosságban járok –
örökre-szerelmed a zálog...

Szeretlek, mint hű társ kedvesét,
karomon és szívemen pecsét...

2014. március 10.

Áldás Izraelen

(a 125. zsoltár szavaival)

Úgy veszik körül Jeruzsálemet
az ég felé néző szikár hegyek,
ahogy az Úr veszi körül népét.
S ha félresodródik, ott a vészfék

s működésbe lép; nem inog Sion
soha, bár az ellenség, sok spion
akarja vesztét, s állít kelepcét,
megőrzi őt az Úr; a kegyesség

kíséri útján és minden napján;
lehet az őt szidó tömeg harsány,
lehet bennük parttalan gyűlölet,
az Úr megőríz minden nyűtt követ...

Akármilyen a múlt és a jelen,
békesség s áldás van Izraelen.

2014. augusztus 4.

Téged áld...

Téged áld a vér a vérerekben,
a szempilla is, ha halkán rebben;
ha itt vagy, nem számít semmi érdek –
Elébed borulnak fáradt térdek,
s nincsen többé bünt hordozó bűnbak...
Téged áld az Univerzum s fűmag,
levélre rajzolt erezet, ágbog;
ha itt vagy, eltűnik minden átok.

Téged áld a csont, a porc s a gerinc;
ha rossz az irány, Igéddel Te intsz.
Téged áld a kar, a kéz, az ujjperc;
s ha netán eltévedünk, nem úgy versz,
mint egy mostoha, mint ki nem szeret:
visszavisz az útra minket kezed.
Téged áld sok apró, csendes szeglet –
mióta itt vagy, az élet szebb lett...

2014. május 26.

Ég-szerész

Az éj utáni hajnalpirkadat
lílára színezi a kis tavat.
S nappal, mint valószerűtlen fénykép,
úgy szikrázik az ég, olyan mélykék.

Míndez olyan titokzatos, merész –
munkálkodik fűrgén az ég-szerész...

Este megágyaz a felhő-vánkos,
ráhajtja fejét az éj, mert álmos.
S a milliányi csillag mint ragyog –
sárgába foglalja a csónakot.

Csodás mindannak, aki égre néz –
munkálkodik fűrgén az ég-szerész...

Az éjszaka mélyfekete bársony,
megnyugszik örömmön meg síráson,
jótékony álmot a földre bocsát,
szítálja lágyan az álom porát...

Mert mindenható, Neki nem nehéz –
hogy munkálkodjon, mint fő ég-szerész...

2014. október 15.

Érted...(?)

Karomba vettelek, úgy óvtalak,
ne szálljon szemedbe a por; salak
ne sértse tenyeredet, térdedet...
Szóra nyílt szád, ha bárki kérdezett;
sötétben, ha bántottak démonok,
megvédtelek; s szóltam, ne légy konok,
ha megmaradtál a bűneidben...
Elvittelek, ha elvágtyál innen,
s visszahoztalak, ha belül kimart
a honvág; legyőzted a vad vihart,
mert erőt adtam; nyestem le rólad
száraz ágakat, és takaródat
rád terítettem, ha fáztál nagyon;
mindig is óvott téged két karom.
Vagyok étel, ital, puha paplan...

Vétkedért a kereszten meghaltam...

2014. január 27.

Örökre...

Hóesés, hideg most messze költözött,
szelíden nyílik százszorszép s a barka;
száz csoda terem most ég és föld között,
tavasz virít; s a tetszhalott, fagy marta

dombokon feléled s hajt ki fű, fa, ág;
erre várt a hó-dunyha alatt a mag:
meghalni s újra élni... Nem ritkaság,
hogy kiált a fütty és szól a trillahang...

Eltűnik most a szürkesség; nyomában
színorgia, friss illat, bársony pázsit...
Virágzik alma, meggy, cseresznye, körte,

legyen gyümölcs a forró, áldott nyárban.
Tavasz, te meg tudsz róla győzni bárkit:
nem halálra élünk, hanem örökre...

2015. április 2.

Számonkérés

Számon kérem az időn, gaz tolvajon,
amit mulasztottam; s hogy vajon
miért nem volt belőle sosem elég.
Nemrég volt, hogy fogtam anya kezét...

Tehettem volna sokszor sokkal többet,
de volt, hogy éhes keselyűk köröztek
felettem, s fogva tartott a félelem.
S hogy nem tettem mégse, az én szégyenem...

Bűneimért nem okolhatok senkit –
sem hívőt, sem azt, akiben nincsen hit.
S nem vádolhatók a körülmények sem
mindazért a rosszért, amit vétettem.

Aranyalma segít ezüst tányéron,
hogy át tudjam ugorni az árnyékom.
Hogy az agyagba bele ne süppedjek,
és tárt karokkal várjanak a mennyek...

Elszámoltatni az időt – mindhiába...
Csak, ha kapaszkodom Isten Fiába,
maradhatok épen itt, a felszínen.
Ha Ővele öltöztetem fel szívem...

2014. szeptember 15.

Megkérdik gyakran...

Megkérdik gyakran, mért van betegség,
de azt soha, hogy honnan a festék,
mely zöldre színez lombot, füvet,
hogyan honnan az áldott kalász s szüret.

Megkérdik gyakran, hogy mért van sötét,
de azt sose, hogy mért kék az ég,
hogyan mért van nap, ami mindent éltet,
és virágba borít erdőt, rétet.

Megkérdik, miért van beteg gyermek,
s hogy hajlék nélkül utcán hevernek...
De nem értik, hogy bűnös az ember,
míg nem tud élni a kegyelemmel.

Megkérdik gyakran, miért van halál,
de hogy Isten a Fiát adta már
értünk, nem látják, s hogy van szívöröm,
mert Jézus győzött kínon és bűnökön.

Megkérdzik, hogy miért van fájdalom,
de azt nem, mért van rügy az ágakon,
mért az örömkönny s mosoly a szájon,
s mért győzött az élet a halálon...

2013. március 5.

Vihar

Rettegünk, hogyha az ég haragszik.
Megáll az élet, olyankor taxik
sem járnak. Kialszik a sok neon,
sötét takaró van a városon.
Tombol a tánc fenn, a villámoké,
széllovag rajtuk, mint őrült zsoké.
Zuhog és hangosan pattog a jég.
Majd a nap felsüt, s mint színes nyakék,
szivárvány fonja a kék kárpitot.

Itt van a béke, a rég áhított...

2015. július 5.

Jézus az ámen

A világ nem nyújt mást, csak bajt, vihart,
de a szeretet nem fogy el, kitart
és eljut messzire: a kereszttig...
S míg emberek a mammont eresztik

szívükbe, az Úr vár miránk, hiszen
értünk adta életét. Szelíden
hív, az ajtón sohasem dörömböl.
Szólna békességről és örömről –

s nem hallgat rá az emberáradat.
Pedig irányítja a szálakat
a láthatatlan színfalak mögül,
s ha megtér egy lélek, annak örül.

Hisz nem akarja a bűnös vesztét,
s azt sem, hogy halálra kövezzék.
Atyjánál értünk kezességet vállal;
Ő az élő víz, a szikla s várfal,

megingathatatlan: ki rá épít,
nem téríti el semmilyen tévhit.
Minden, ami van, Őbenne áll fenn,
s minden ígéret Benne lett ámen.

S hogy mindezért mit is kér cserébe?
Legyünk Neki szép cserépedénye,
és tartsuk meg parancsolatait.
Örömünk így teljes, meggazdagít:

Vele mindenünk, Nélküle semmink
sincs. Nem segít sem varázslat, sem smink,

s készíthetünk bármilyen mérleget...
Térjünk meg Hozzá, amíg még lehet...

2013. november 8.

Romlandóság

Féltőn szeret, s óva nem egyszer int:
a szellem által járj, ne test szerint.
Semmit sem használ a romlandó test;
ma még ragyogsz, de holnap ószerest
kell kérned, hogy javítsa meg szíved...
Nincs oly szárazföld, s nincs olyan sziget,
hol rád ne találna az öregség;
balzsamozzanak akár, s befessék
egész valód, az csak látszat és máz;
összetör a kor, az idő tépáz...

Rossz döntéseket ugyan mért hozol?
Ki nem az Úrral takar, tékozol...

2014. március 26.

Ünneplőben

Nincsen rajta sem bársony, sem bíbor,
Nem kell neki kincs, arany, csak hímpor;
nem nagyméltóságú vagy nagy király,
és mégis teljes pompájában áll;
nem kevély, alázatos ő, szerény,
akár egy szép, szerelmes költemény,
az égnek finom illatáldozat,
melyet a méhraj gyakran látogat.
Nincsen rajta sem csipke, sem selyem,
mégis mély titok, mégis sejtelem,
ahogy a tágra tárt ezüst lepel
cseppben s napban fürödve ünnepel...

2015. november 16.

Életeső

Tikkaszt a hó, majd ahogy ég a kazal,
a forráság szomjas röggé aszal.
Élettelen a meder és a part,
a szárazság mint átok – fogva tart.

El kell döntened, mi a fontosabb,
hogy szabad légy örökre és ne rab,
mint annyian. Mert az mit sem használ,
ha rosszabb vagy az útszéli gaznál.

Ha az elszárad, a tűzre vetik.
De te felkiálthatsz az egekig,
hogy életesőt kérj vagy harmatot,
s hogy kiszáradj, nem engeded. Hagyod,

hadd essen. S kiáltasz minden cseppnél:
mindig ilyen életet kerestél....

2015. május 22.

Hozd el...

Hozd el egyszer újra azt a régít,
hadd legyek olyan, ki szóra vár;
csak ne legyen olcsó, szikkadt tévhit,
hanem olyan, mint súlytalan madár.

Akkor is jó, hogyha fáj, ha bánt,
hogy alakítson, mint tűz a vasat.
És egyenesen jöjjön, ne haránt.
És az se baj, ha eltörik, hasad...

Pislogó mécses és megtört nádszál
voltam, árnyék tornyosult fölöttem.
Mikor eljöttél, ilyennek láttál,
de most látok éjszakában, ködben.

Hozd el mégis az elsőt, a régít,
legyen újra bennem... egy marék hit...

2015. április 15.

Szelíden

Álomból valóságba szelídülten
vagyok veled. Mikor majdnem kihűltem,
jöttél s fűjtál rám meleg, déli szelet,
s kertemből jó illat száll, mint képzelet,
melynek nincs határa. Adtál gyümölcsöt,
s a régi én kifáradt csendben őrzött
múltba koszlott... Végre van saját sarok,
ahol nem büntetésem átka vagyok.
S ha találkozik meleggel hideg,
ott vihar van – mégis az őrzi meg
valómat, és szenvedésem gyöngye lesz.
Míg, ha nyaldos a langymeleg – tönkretesz...
Míg velem vagy, soha nem leszek hűtlen.
És csak élek így, Beléd szelídülten...

2015. március 8.

Áldott

A világmindenséget Te születed.
A hajnalt, amely harmatban fürdet
fűszálat, szirmot, levelet, ágat.
Tőled az öröm s Tőled a bánat,
a simogatás, az ostor s a bot.
Adtál célt és adtál feladatot,
hogy legyen szellemünk eleven.
Nem leszünk sokan, mégis elegen,
ha újra eljössz. Lesznek, kik sírnak
majd, mint engedetlen, süket, színvak
emberek. S akkor a lábad nyomán
eltűnik bölcsélet és hagyomány,
amely emberi kútfőből ered.
És rájön mind: Te adtál kenyeret
és bort, bölcsességet, szabadságot.
Hogy csak Te vagy igaz, Te vagy áldott.

2015. augusztus 24.

Magamra öltöm...

Ruhát cserél a természet ma, vedlik –
most még... de senki sem tudja, hogy meddig,
és hogy mikor lesz vége télnek, nyárnak,
s mikor nem érkezik többé a másnap...

Pusztán forrás fakad, kinyílik nárcisz,
mikor erős keze minket majd átvisz
oda, hová mindenki szíve vágyik...
Királykisasszonyok leszünk s királyfik...

Nem lesz többé majd fájdalom meg sóhaj,
és lesz kenyér s patak, honnan korsóval
merhetsz vizet; sosem maradsz már szomjan,
mert ott leszel, ahol minden bolond van,

kinek nem kell bölcsesség itt e földön...
Reá tekintek, s Őt magamra öltöm...

2014. december 11.

Eleven

Nézd a napfényt, hogy ragyog a szirmon át,
érleli a szőlő édes színborát.

Kertek alján bő a víz, hogy ne legyen
holt a mag, és legyen minden eleven.

Rajta, indulj, menj tovább, ahol fakad
forrásvíz, hogy éltesse a holtakat.

S hogy ne legyél tűzre való venyige,
oda menj, hol szól az eleven Ige.

Keresd meg, hogy hol terem az oltalom:
élő vízben, s nem kiszáradt, holt tavon.

Keresd meg, hogy hol terem a kegyelem,
s többé nem leszel halott, csak eleven...

2015. június 3.

Szelíd

Szelíd a paplan, szelíd a vánkos,
szelíd a zápor, szelíden átmos.
Szelíd az erdő, szelíd a rét is,
szelíd a föld s ég – szelíd szintézis.
Szelíd a város, szelíd a tájék,
szelíden szólsz, s én szelíden várnék.
Szelíd az éjjel, szelíd a nappal,
szelíd takaró szelíd szavaddal.
Szelíd a tenger, szelíd a csend és
szelíd a hajnal, szelíd derengés.
Szelíd a paplan, szelíd az álom,
szelíden jön majd szelíd halálom...

2015. szeptember 29.

Hogyan mondjam el...

Hogyan mondjam el, hogy mégse fájjon
sötét árnyak közt megélt magányom.
Ajtó becsukva és az ablak is,
mert ami körülvesz, az mind hamis.

Hogyan mondjam el, hogy mégse fájjon...
Élt egy gyermek kerek e világon,
kinek hajába fény fonódott,
csipke álmát angyal szőtte, s boldog

volt, ha ének szólt, s gurult a labda.
Majd jöttek évek, hogy szél koptatta,
ólmos hajnal bennem fészket rakott.
Azóta sokszor magamban vagyok.

Hogyan mondjam el, hogy mégse fájjon...
Túl mindenem, ködön és homályon
ott a fény – most arrafelé tartok.
Bár sokáig folynak még a harcok,

egyszer úgy mondom el, hogy ne fájjon,
mert az élet legyőzte halálom...

2015. július 16.

Oltár

Néha szűk világom, mégis tág
a tér, ahol vagyok. Némáság
vehet körül, de mégsem süket.
Szavak szólnak, s hallom csendjüket.

S ahogy a szívem halkán dobban,
hallom azt is; és hűlt nyomomban
megfagy az idő. És az álom?
Nem kell, hát mindet eldobálom.

Csak úgy zsongnak bennem az erek.
Felnőtt vagyok, mégis nagy gyerek...
Kerestél nagyon, sokszor szóltál,
s bennem értelmet nyert az oltár...

2015. május 17.

Egyidős vagyok...

Egyidős vagyok az életemmel.
Teremtett lény csupán, egy lélek, ember...
Égen világolok, mint a csillag,
és ha elmész, százszor visszasírlak.

Egyidős vagyok az életemmel –
aki hétszer elesik s hétszer felkel.
S nem hagyja, hogy legyőzze a halál,
bár leskelődik, a kapuban áll,

és sokszor ott van már a küszöbön.
De mire bejönne, én kiszököm...
Széllel s madarakkal kergetőzöm,
megnyugszik szemem a gyenge őrön,

százszorszépen s ezernyi más csodán,
s amit szem nem lát, azt is látom ám,
és sokkal szebb, ami láthatatlan...
Meg tudok jelenni száz alakban,

sírva-nevetve, komoly-vidáman;
ott vagyok csendben, zajban, virágban,
egy fészekben, vagy ülök egy felhőn,
hogy láthassam Őt, amikor eljön...

Nem vagyok más, csak egy lélek, ember –
s egyidős vagyok az életemmel...

2015. április 10.

Várakozás

Vártam a létezést, vártam nagyon,
majd megszülettem egy fáradt napon.
Vártam, hogy legyen végre karácsony,
mikor épphogy kiláttam a rácson,
mely ágyam körbefogta. És vártam,
hogy anyám öleljen puhán, lágyan.
Aztán ott voltam az iskolában,
s lassan-lassan elszakadni vágytam.
Arra vártam, hogy többé ne gyerek,
hanem öntudatos felnőtt legyek...
Vártam, hogy valaki kézen fogjon,
és mondja: örökre az én foglyom
vagy, és leszünk együtt egy test – ketten.
Vártam, hogy legyen házam meg kertem,
s gyerekek játsszanak az udvaron,
s nem kellett hírnév, gazdagság, vagyon...
Most várom, hogy útra keljek s legyek
Uram udvarában újra gyerek.
Békém akkor lesz, ha keze átment.
Addig éltem minden napja advent...

2015. január 26.

Neki élek...

Napok, évek sora lassan elköszön,
s ha voltam is itt lenn, nincsen sok közöm
a földi élet bújához-bajához –
és ahhoz, aki lop, csal, öl s elátkoz...

Kellett sokszor a kísértés, a próba,
hogy üdvösségem ne váltsam apróra...
S kellettek a pusztaságok és sebek,
hogy felálljak, s Uram kedvére tegyek.

S ahogy fogy az idő, mert jön napra nap,
megnyes engem, hogy virágok hajtsanak
ki szívemen, s bennem gyümölcsöt érlel.
Láncom oldja, s Magához von kötéllel...

Neki élek harminc, negyven, száz fokon.
S ha itt a pillanat, csendben távozom...

2014. december 13.